

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/203/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123012556
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2123012556.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného A. A., nar. XX.XX.XXXX, o žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 18.09.2023, č. k. 105Pp/56/2023-40, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 21.11.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol podľa § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona tak, že zamietol návrh odsúdeného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3T/11/2018 zo dňa 23.05.2018, v spojení s uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3T/11/2018 zo dňa 14.11.2019, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5Tos/6/2020 zo dňa 31.03.2020 a trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4T/28/2011 zo dňa 01.10.2021.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 40-42 spisu.

Okresný súd svoje zamietavé stanovisko odôvodnil konštatovaním, že u odsúdeného neboli splnené všetky podmienky na vyhovie jeho návrhu na podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd ustálil, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V prípade prvej materiálnej podmienky - preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností okresný súd konštatoval, že počas doterajšieho výkonu trestu preukazuje svoje polepšenie, a to schopnosťou viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu, vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem vzťahujúcich sa na výkon trestu odňatia slobody, tak v danom prípade sa táto podmienka tiež javila súdu ako splnená. Z hodnotenia ústavu nevyplývajú žiadne negatívne poznatky týkajúce sa správania sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku okresný súd uviedol, že táto nie je splnená. K tomu dodal, že negatívny charakter má predovšetkým správanie a konanie odsúdeného na slobode. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že odsúdený bol doposiaľ 7-krát súdne trestaný, bol opakovane, i keď aj v dávnejšej minulosti vo výkone trestu odňatia slobody, čomu napokon zodpovedá i súčasné zaradenie odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Povaha trestných činov spáchaných odsúdeným, pre ktoré je aktuálne vo výkone trestu a z nich vyplývajúce okolnosti charakterizujúce odsúdeného ako osobu so sklonom k opakovanému páchaniu trestných činov, spolu so závermi hodnotenia odôvodňujú záver o existencii vysokého rizika jeho recidívy. Preto dospel k záveru, že nebol ešte dosiahnutý taký stupeň jeho nápravy, že by sa zbavil práve tých charakterových vlastností a nesprávnych návykov, ktoré viedli u odsúdeného k opakovanému páchaniu trestných činov, a preto aktuálne nie je splnený ani predpoklad vedenia riadneho života na slobode.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, zahlásil sťažnosť odsúdený (č.l. 39 spisu), ktorú do rozhodnutia sťažnostného súdu bližšie odôvodnil osobitným podaním prostredníctvom svojej obhajkyne (č.l. 43-46 spisu).

V písomne odôvodnenej sťažnosti odsúdený prostredníctvom obhajkyne namietal (skrátene), že súd nevyhodnotil všetky okolnosti daného prípadu a rozhodol prísne formalisticky. K tomu poukázal na nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 36/2022, na hodnotenie riaditeľa ústavu ako i na vyjadrenie odsúdeného na verejnom zasadnutí. K tomu dodal, že chápe, že odsúdený spáchal viac trestných činov a jeho kritický postoj vyjadril už pred Okresným súdom Trnava, kde sa dobrovoľne priznal k trestnej činnosti. Je na škodu, že pred podmiennečným prepustením nie sú vyhotovené znalecké posudky na jednotlivých odsúdených, ktoré by dali jasné závery o postoji a náprave odsúdených. Poukázal i na to, že hodnotenie obsahuje aj zmienku o tom, že Diagnostickým nástrojom CRA bolo riziko recidívy trestnej činnosti vyhodnotené ako stredné, resocializačná prognóza je menej priaznivá, pričom ďalej venoval pozornosť CRA.

V ďalšom uviedol, že si je vedomý svojej protiprávnej činnosti, túto oľutoval a zároveň splnil všetky podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Odsúdený má doma rodinu, ktorá mu je nápomocná počas celého výkonu trestu odňatia slobody. Počas výkonu trestu sa výrazným spôsobom zhoršil zdravotný stav jeho otca a tomuto by v prípade podmiennečného prepustenia chcel dopriať dôstojné dožitie. Okrem iného bol do súdneho spisu doložený prísľub od zamestnávateľa, že odsúdeného po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu zamestnajú, ku ktorým sa súd žiadnym spôsobom nevyjadril. V prípade odsúdeného ide o človeka, ktorý má šancu na návrat a možnosť zaradiť sa do spoločnosti aj napriek jeho odsúdeniu. Odsúdený má vytvorené podmienky na to, aby sa mohol a vedel zaradiť do spoločnosti a hlavne by chcel vrátiť svojej rodine starostlivosť, ktorú mu počas výkonu väzby ako aj výkonu trestu poskytovali. Nie je mu zrejmé, z akého dôvodu súd skonštatoval, že nebola dôsledne splnená ani tretia materiálna podmienka, t.j. dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného na slobode. Súd v tomto zmysle poukázal iba na odpis registra trestov odsúdeného, avšak záver o nemožnosti viesť riadny život neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že by odsúdený riadny život nevedel a nemohol viesť.

K tomu odsúdený obsiahlo poukázal na judikatúru všeobecných súdov ako i odporúčanie REC (2003)22, pričom s poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby sťažnostný súd zrušil napadnuté rozhodnutie a podmiennečne ho prepustil z výkonu trestu odňatia za súčasného uloženia dohľadu so stanovením primeranej skúšobnej doby a za uloženia primeraných povinností a obmedzení.

Okresný prokurátor sa ihneď po vyhlásení uznesenia vzdal práva na podanie sťažnosti (č. l. 38 spisu).

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, i konanie predchádzajúce týmto výrokom a tak zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť odsúdeného však nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia preskúmal postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie a dospel k záveru, že tento postupoval správne a v súlade so zákonom, keď zistil všetky rozhodné skutočnosti pre svoje rozhodnutie, tieto vyhodnotil individuálne i vo vzájomných súvislostiach podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne záveru, že žiadosti odsúdeného nie je možné vyhovieť.

Na to, aby mohol byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, je nevyhnutné, aby okrem formálnej podmienky, spočívajúcej vo vykonaní zákonom určenej dĺžky trestu, súčasne splnil aj dve materiálne podmienky, ktoré spočívajú v tom, že svojim správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie a zároveň možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody znamená podstatnú zmenu spôsobu jeho výkonu a preto by táto možnosť mala byť umožnená len odsúdenému, u ktorého je reálny predpoklad, že uložený trest splnil svoj účel aj bez potreby celkového výkonu tohto trestu v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Súd preto musí skúmať všetky okolnosti svedčiacie o možnostiach prevýchovy odsúdeného, ako aj jeho správanie vo výkone trestu odňatia slobody.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd správne konštatoval, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie, teda vykonal pomernú časť z výmery uložených trestov odňatia slobody.

Avšak na rozdiel od prvostupňového súdu je krajský súd toho názoru, že odsúdený nespĺnil aj prvú materiálnu podmienku. Uvedené zistenia, ktoré bral prvostupňový súd do úvahy pri svojom

rozhodnutí, neboli vyhodnotené správne. Totiž pri rozhodovaní o splnení prvej materiálnej podmienky, t. j. preukázanie polepšenia správaním vo výkone trestu a plnením svojich povinností, ide o to rozlíšiť, kedy správanie odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu odňatia slobody sú prejavom len vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie ústavu na výkon trestu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného odôvodňujúce nádej, že i v budúcnosti povedie riadny život. To znamená, že ak sa odsúdený vo výkone trestu dobre správa, automaticky to neznamená, že sa polepšil a tým splnil prvú materiálnu podmienku.

Vzhľadom na hodnotenie odsúdeného nie je možné jeho správanie v rámci výkonu trestu odňatia slobody posúdiť ako nasvedčujúce polepšeniu. Pozornosti súdu neuniklo to, že síce správanie odsúdeného je na požadovanej úrovni a počas výkonu trestu nebol disciplinárne potrestaný, avšak bol len dvakrát disciplinárne odmenený, pričom uvedený počet disciplinárnych odmien v pomere k dĺžke dosiaľ vykonaného trestu (menej ako jedna odmena za rok), z tohto potom nie je možné ustáliť, že by odsúdený svojou aktivitou vybočoval z radu, síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Nemožno tiež opomenúť, že v rámci programu zaobchádzania je vedený k dodržiavaniu ústavného poriadku, časového rozvrhu dňa a k zodpovednosti za svoje správanie, čo by dávalo zmysel skôr pri odsúdených počas prvého výkonu trestu odňatia slobody, ktorí nie sú oboznámení s podmienkami výkonu trestu odňatia slobody, pričom odsúdený je vo výkone trestu už opakovane, čo súd nepresvedčilo, že sa polepšil a prebehla u neho vnútorná zmena v jeho hodnotovej orientácii. Okrem toho, odsúdený bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom v tomto sa nachádza aj v súčasnosti, navyše si trest odňatia slobody vykonáva v diferenciálnej skupine „B, preto v kontexte vyššie uvedeného možno konštatovať, že odsúdený sa v podstate adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody, avšak doposiaľ nepreukázal zvýšenú snahu po náprave. Navyše, ako vyplýva z hodnotenia riaditeľa ústavu, odsúdený len čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Krajský súd potom k vyššie uvedenému pripomína, že zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za plnenie príkazov a nariadení príslušníkov a zamestnancov zboru, prípadne za dobré správanie v podmienkach výkonu trestu, bol páchatel automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby, bez ohľadu na účel trestu, ale podmiennečné prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život, a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Krajský súd preto po preskúmaní zabezpečeného spisového materiálu dospel k záveru, že odsúdený vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nesplnil už prvú materiálnu podmienku.

K druhej materiálnej podmienke krajský súd v prvom rade uvádza, že túto podmienku súd objasňuje a skúma komplexnejšie. Posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostredie, v ktorom žil, celý doterajší život, povahu a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu s jediným cieľom, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život, t.j. život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.

V danom prípade je dôležité poukázať na to, že v preskúmanom prípade nebolo preukázané splnenie materiálnej podmienky polepšenia sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a otázku preukázania polepšenia nie je možné posudzovať izolovane od otázky budúcej perspektívy vedenia riadneho života, preto podľa názoru krajského súdu nemožno z tohto dôvodu dospieť k odôvodnenému záveru o možnosti očakávať od odsúdeného vedenie riadneho života v budúcnosti. Hoci správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody v súčasnosti nevykazuje nedostatky, nemožno opomenúť skutočnosť, že napriek skúsenostiam s predchádzajúcimi odsúdeniami, odsúdený opätovne porušil záujmy chránené Trestným zákonom. V neprospech odsúdeného v prvom rade svedčí sedem záznamov v registri trestov, z ktorého tiež rezultuje, že odsúdenému boli doteraz ukladané nielen tresty odňatia slobody podmiennečné, ale aj tresty nepodmiennečné, dokonca bol aj podmiennečne prepustený, avšak ani možnosť, ktorá bola odsúdenému podmiennečným prepustením na nápravu poskytnutá, nevyužil a dopustil sa opätovne protiprávnej trestnej činnosti, za ktorú mu bol uložený nepodmiennečný trest. V tejto súvislosti považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska účelu trestu pri recidíve odsúdeného, ktorý je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u neho došlo k opakovanému spáchaniu trestnej činnosti napriek už predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý ho v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona mal viesť k vedeniu riadneho života. Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani predchádzajúca najprísnejšia forma trestu (výkon odňatia slobody) či podmiennečné odsúdenia, príp. podmiennečné prepustenie odsúdeného neodradili od následného porušovania záujmov chránených Trestným zákonom úmyselnou

formou, čo svedčí o zjavnej neúčte odsúdeného k týmto chráneným hodnotám aj napriek jeho osobnej skúsenosti s výkonom trestu odňatia slobody.

V zmysle ustanovenia § 66 ods. 2 Trestného zákona krajský súd tiež prihliadol aj na povahu trestného činu, pre ktorý je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody a zistil, že odsúdený si aktuálne vykonáva trest odňatia slobody za spáchanie trestného činu nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (odsúdenie Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 3T/11/2018), za ktorý mu bol pôvodne uložený podmienený trest so skúšobnou dobou, avšak pretože odsúdený v skúšobnej dobe porušil uložené obmedzenia, súd rozhodol o nariadení výkonu trestu odňatia slobody. Následne v dôsledku toho, že odsúdený maril výkon rozhodnutia súdu tým, že bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom, bol právoplatne odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (odsúdenie Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 4T/28/2021 – siedmy záznam). Z registra trestov odsúdeného tiež rezultuje, že odsúdený bol v rokoch 1999, 2007 a 2009 právoplatne odsúdený za obdobné drogové trestné činy, z čoho potom možno ustáliť, že na odsúdeného možno hľadiť ako na špeciálneho recidivistu k páchaniu drogovej trestnej činnosti, pretože tejto sa dopúšťal opakovane a v pravidelných intervaloch, pričom za túto trestnú činnosť mu boli opakovane ukladané podmienené tresty odňatia slobody ako i nepodmienené tresty odňatia slobody.

Krajský súd v tejto súvislosti u odsúdeného tiež poukazuje na menej priaznivú resocializačnú prognózu, ktorá taktiež nesvedčí v prospech novej prognózy, že odsúdený povedie na slobode riadny život. K tomu je z pohľadu krajského súdu nutné pripomenúť, že u viacnásobných recidivistov, ktorí sa opakovane dopúšťajú závažnej alebo druhovo totožnej trestnej činnosti ich osobnostné narušenie poskytuje iba veľmi slabé záruky, že by sa v budúcnosti trestnej činnosti nedopustili.

Zohľadňujúc absenciu zvýšenej snahy po náprave v ústave na výkon trestu zo strany odsúdeného, menej priaznivú resocializačnú prognózu odsúdeného, ako i povahu trestného činu, pre ktorý je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody, krajský súd konštatuje, že práve predčasným ukončením výchovného pôsobenia uloženého trestu a participácie na programe zaobchádzania v podobe podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebolo možné dosiahnuť jeden z účelov trestu, a síce vytvoriť podmienky a pripraviť odsúdeného na riadne vedenie života po výkone trestu a odradiť ho od recidívy trestnej činnosti.

S poukazom na predchádzajúce argumenty vyhodnotil krajský súd sťažnostné námietky odsúdeného ako nedôvodné. K týmto krajský súd v prvom rade uvádza, že aj napriek tomu, že riaditeľ ÚVTOS Leopoldov v hodnotení odsúdeného uviedol, že odsúdený čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmienené prepustenie a odporučil podmienené prepustenie odsúdeného s dohľadom, na čo odsúdený v sťažnosti poukazuje, súd, ktorý rozhoduje o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nie je v žiadnom prípade viazaný uvádzaným záverom a odporúčaním riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody v podávaných hodnoteniach. Výlučne súd je kompetentný posudzovať splnenie zákonných podmienok pre podmienené prepustenie odsúdeného osoby z výkonu trestu odňatia slobody, pričom je na zvážení súdu, či si uvedené odporúčanie osvojí a pri zohľadnení a zhodnotení všetkých skutočností návrhu vyhovie alebo nie.

Pokiaľ odsúdený v sťažnostných námietkach namietal, že súd poukázal iba na odpis registra trestov odsúdeného, avšak záver o nemožnosti viesť riadny život neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že by odsúdený riadny život nevedel a nemohol viesť, k tomu má krajský súd za potrebné uviesť, že materiálnu podmienku možnosti očakávania, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 2 Trestného zákona je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného vrátane jeho skorších odsúdení (R 5/2017) ako i prihliadať na charakter a povahu spáchanej trestnej činnosti. Inak povedané, podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy, pričom takouto okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmienenom prepustení význam, je podľa odbornej literatúry, ako aj bohatej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (viď napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Urtost 3/2015, sp. zn. 3 Urtost 1/2015, sp. zn. 6 Urtost 1/2015, 4 Urtos/9/2019) aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho trestnej činnosti. Trestná minulosť odsúdeného jasne indikuje jeho sklony k páchaniu najmä drogovej trestnej činnosti, ku ktorej je špeciálnym recidivistom. Preto aj napriek skutočnosti, že sa odsúdený vo výkone trestu dobre správa, riziko recidívy je s ohľadom na jeho trestnú minulosť stále prívysoké.

Čo sa týka ďalších sťažnostných námietok (najmä poukazujúc na rozhodnutie všeobecných súdov) v danom smere naopak krajský súd pripomína, že je pravdou, že každá osoba si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chýb, ktorých sa dopustila v minulosti a na preukázanie, že jej zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. Avšak odsúdený A. A. dostal zo strany spoločnosti, resp. súdu možnosť preukázať, že poskytnuté šance na vedenie riadneho života v podobe podmieneného odsúdenia, resp. podmieneného prepustenia na jeho nápravu postačujú. Žiaľ, nestalo sa a odsúdený sa opätovne dostal do rozporu so zákonom, čo nasvedčuje tomu, že na nápravu odsúdeného a uvedenie si negatívnych dôsledkov jeho konania zjavne nemal vplyv žiadny z uložených trestov. Sťažnostný súd teda nemá v osobe odsúdeného záruku, že sa opätovne nedopustí protiprávneho konania a bude na slobode viesť riadny život.

Navyše krajský súd odsúdenému pripomína, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, podmienené prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré majú v danom smere význam je odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život a viac sa do rozporu so zákonom nedostane, čo však u menovaného odsúdeného, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nie je možné jednoznačne konštatovať.

Pokiaľ odsúdený poukazuje na nepriaznivý zdravotný stav svojho otca, k tomu krajský súd uvádza, že nepriaznivý zdravotný stav otca odsúdeného nie je dôvodom na podmienené prepustenie z výkonu trestu. Práve zdravotný stav otca odsúdeného mal byť pre odsúdeného motiváciou viesť riadny život, venovať sa svojmu otcovi a rodine vo zvýšenej miere, namiesto páchania trestnej činnosti.

Je potrebné tiež poznamenať, že napriek ochote rodinných príslušníkov odsúdeného vytvoriť mu priaznivé prostredie, tak tieto osoby, resp. odsúdený s nimi, boli spoločne v kontakte už v minulosti a mohli na neho pôsobiť už po predchádzajúcom odsúdení, čo sa však zjavne v dostatočnej miere nestalo. Taktiež vzhľadom na vyššie uvedené sťažnostný súd len dopĺňa, že to, že má odsúdený zabezpečené zamestnanie po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tomto prípade rozhodujúce (aj keď ide samozrejme o pozitívnu okolnosť na strane odsúdeného), keďže odsúdený nesplnil všetky zákonné podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. A pokiaľ ide o zostávajúce tvrdenia odsúdeného uvedené v sťažnosti, že má kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, dobrovoľne sa priznal k trestnej činnosti, chce pracovať, žiť normálny život a venovať sa rodine, k čomu má vytvorené podmienky (rodinné, pracovné), tieto vyhodnotil krajský súd ako také, ktoré nie sú dostatočne spôsobilé rozptýliť obavu z toho, že by v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu pokračoval v trestnej činnosti.

K tomu krajský súd dodáva, že snahu odsúdeného o vedenie riadneho života v prípade prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu, súd nijako nespochybňuje. To, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti, je však skutočná ochota odsúdeného po zmene modelu jeho správania, ktorý sa premietal do opakovaných odsúdení za páchanie trestnej činnosti, dokonca obdobnej drogového charakteru. Jeho ochota viesť riadny život je len deklarovaná a je v rozpore s jeho správaním sa v minulosti, keď aj počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia sa dopustil páchania ďalšej trestnej činnosti. Potom ani tá skutočnosť, že má príslub od zamestnávateľa a chce viesť riadny život, nie sú okolnosťami, ktoré vzhľadom na osobnosť odsúdeného, ako osobu zjavne nerešpektujúcu právne predpisy, by presvedčili súd, že sa už nebude dopúšťať trestnej činnosti.

Ak aj záverom odsúdený žiadal podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody za súčasného uloženia dohľadu so stanovením primeranej skúšobnej doby a za uloženia primeraných povinností a obmedzení, k tejto žiadosti je treba uviesť, že za daného stavu veci naopak krajský súd v celom rozsahu zdieľa názor okresného súdu, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmieneným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (ani s probačným dohľadom a uloženými obmedzeniami) by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Preto je aj podľa názoru krajského súdu vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti potrebné na odsúdeného aj naďalej pôsobiť špecifickými formami a metódami vlastnými podmienkam vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré sú nevyhnutné pre dovŕšenie jeho nápravy.

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Keďže sťažnostný súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného, jeho sťažnosť ako nedôvodnú v zmysle citovaného ustanovenia § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.